

Anul 59
Seria II-a Nr. 456
8 PAGINI — 15 BANI
Miercuri 19 sept. 1956

ALBINA

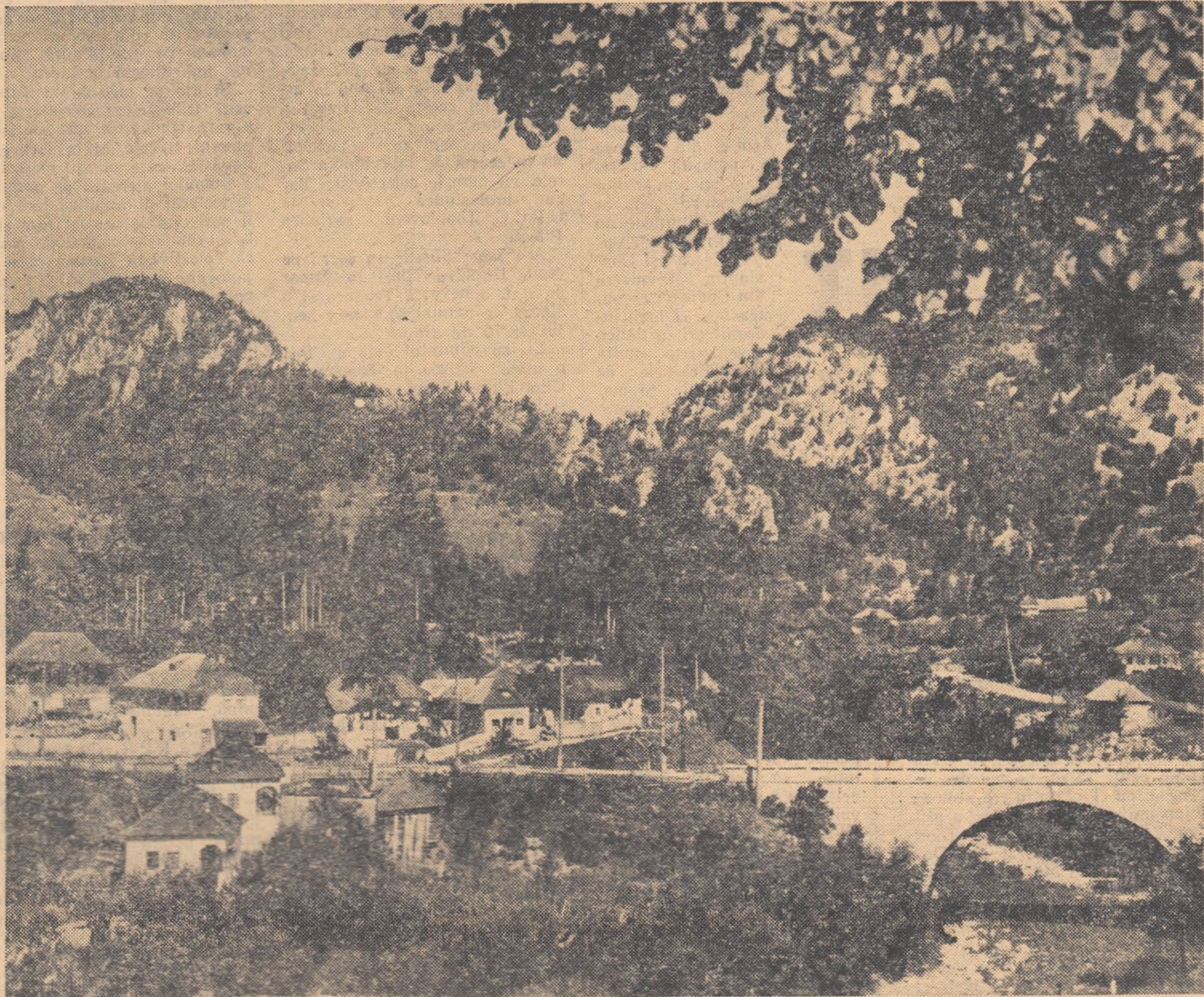
REVISTA SĂPTĂMINALĂ A AȘEZĂMINTELOR CULTURALE

Frumoasa noastră patrie

Frumoasă și bogată este patria noastră! Din totdeauna minde au fost plăurile sale și vrednici cei care au trudit să le facă tot mai mănoase.

Dar mai mândră și mai bogată a devenit țara de când cei mulți și harnici au devenit stăpini pe destinele lor, de când partidul le-a luminat calea și le-a condus pașii spre împlinirea năzuinții celei mai scumpe, construirea socialismului.

De atunci, brațele s-au încleștat mai avan pe unelte și mașini, mințile — mai agere — au pornit să pună în practică îndemnul partidului. Pe schelele uriașe ale construcției socialismului, făurarii vieții noi obțin noi și mărețe succese. Se înalță mereu alte fabrici și uzine, ogoarele se unesc dînd, prin munca colectivă, piine mai multă celor ce muncesc, viața devine mai îmbelșugată, mai frumoasă. Satele patriei noastre capătă o înfățișare nouă. Stăpini în casa lor, Republica Populară Română, patria celor ce muncesc, oamenii muncii de la orașe și sate luptă pentru a-și face țara mai puternică, mai înfloritoare, demnă de viitorul de aur ce-l are.

Satul Podul Dimboviței, comuna Dimboviciora, raionul Muscel, regiunea Pitești.

A M U R G *)

de Constantin Avram

Peste cîmpuri, peste zare
țese amurgul broderie.
Curg din bolta arămie
triluri — trainică chemare.

Trec pe drumuri nesfirșite
încărcate de belșuguri
ca niște clorchini de struguri,
camioane prăfulte...

...Alte cînturi, cînturi noi
azi impresură cîmpia
și se stînge poezia
veche-a plugului cu bol.

*) Din ciclul „Cîntece din Bărăgan“.

CĂRȚI POȘTALE

de Sorin Lepa

Bătatul meu, acum se lasă seară
Și-abia de am oleacă de hodină
Să-ți scriu lingă a becului lumină
Tot licărul de gînd ce mă-mpresoară.

Să știi că doru-mi nu se mai alină —
Că uneori, așa ca-odinioară,
Ți-anin la patul tău o piinișoară,
Ca s-o găsești în zorii ce-or să vină...

Acuma chiar, cu mîna mea bătrînă,
Ți-am așezat-o, caldă, pe ștergare,
Aroma-i peste vreme să rămînă —

Să știi și tu că mulcă-tă-i stăpină
Pe truda ei, pe-a holdelor covoare,
Pe brazdă, pe luceieri și pe soare!

ARTICOLUL NR. 8

In Constituția țării noastre stă scris la articolul nr 8 că pămîntul este al celor ce-l muncesc. Aceste cuvinte simple, care ți se par acum atît de firești încît îți vine să crezi că de cînd lumea au fost scrise, sînt rodul a multe, multe secole de luptă, rod al revoluțiilor prin care a trecut țara noastră... S-a împlinit în acest chip afirmația și dorința exprimată în imnul clasei muncitoare. Internaționala: „Pămîntul e al celor harnici, cei lenesi plece unde vor“...

Pentru ca această dorință de veacuri să se îplinească a curs sînge și au căzut martiri... Sînt pline paginile istoriei de încrîncenările răzcoafelor pentru pămînt...

Să ne aducem aminte...

O zi mohorîtă de primăvară. Peste dealurile pleșuve ale Moldovei se aud glasurile departate ale primelor păsări întoarse dîn beienie. Lăsaseră țara pustie și arsă; au aflat-o mai pustie și mai arsă, cu adevărat trecută prin orjiole...

Asa arăta țara în cumplitul an 1907.

La marginea satului Rădeni, din preajma Iașilor, două rînduri de oameni față în

față... De-o parte, o mină de țărani ilgăriți, bărbosi, zdrențuiți Numai ochii de iăratec arătau că încă mai sînt vii. Înaintea lor, înșirat un pluton de execuție. Între cele două rînduri, un maior nervos care urla, agitîndu-și cravasa:

— Ce-ați crezut voi, bețivanilor, tilharilor, că v-a venit vremea să necinstiți nume-

de
Dumitru Mircea

le țării și al Majestății sale?

La aceste cuvinte a ieșit în față un bătrîn uscat, cu ochii aprinși purtînd pe zdrențele cămășii medalii de viteaz... A răspuns cu mîndrie înfolatului ofițer. I-a răspuns cum se cuvenea. Cu fiecare cuvînt slobozit, se vedea că maiorul trece de la mînie, la turbare...

— Ne-am tot plîns și ne-am iăluit, dar datu-ne-a cineva dreptate? Or îl ele legi și pravilă, cum ziceți dumneavoastră, vor fi, nu tăgăduiește nimeni, dar pentru noi țărani, cînd avem dreptate nu stă scris în pravilă, iar cînd stă scris în pravilă, n-avem dreptate...

Maiorul i-a îmbrîncit pe moșneag... I-a smuls medaliile de pe piept și le-a zvîrlit în noroi... Pe urmă la comanda sa, a țîsnit ioc din gurile negre ale armelor și s-a prăvălit alături de medaliile Ștefan Furtună, gornistul-erou de la Grivita pentru că a îndrăznit să ceară pămînt...

Unsprezece mii de țărani au pierit în acea sălbatică represie din 1907. N-au cerut decît ca în „pravila“ țării să se scrie ceva și despre dreptatea lor, despre dreptul lor la o palmă de pămînt...

Iată, s-a împlinit voia milioanei de robi abia atunci cînd cirna țării a ajuns în mîini puternice de muncitori... Pămîntul este al celor ce-l muncesc — și aceste cuvinte pentru care veacurile s-au umplut de momintele eroilor, n-au să mai fie stersă niciodată...

Ele sînt scrise în Constituția noastră, a muncitorilor și țăranilor, a poporului.

Sînt scrise cu sînge...

Iar sîngele, se știe, nu poate fi sters! Nu poate fi sters, oricît s-ar osteni vechii stăpînitari să înotă în apă roata istoriei...

PRIMUL BILANȚ

...Ne-am strins aici pentru a face un prim bilanț al muncii noastre. Învățătorii din Bosnia l-au chemat pe intelectualii din raion să sprijine munca culturală pusă în slujba transformării socialiste a agriculturii. Ce s-a făcut? — Cu aceste cuvinte M. Alexanrescu, șeful secției culturale a sfatului popular raional Iași, a deschis adunarea intelectualilor din raion.

La întrebarea „ce s-a făcut?” au răspuns mai mulți învățători.

Unde s-a arătat din nou însemnătatea cărții

Când intelectualii din Bosnia au lansat chemarea, în satele comunei existau două întovărășiri agricole. Tinta spre care s-au îndreptat atunci angajamentele lor și mai apoi întreaga activitate culturală a fost înființarea de întovărășiri în fiecare sat. Au reușit. Dar pentru aceasta ei au dat însemnătatea cuvenită, printre altele, muncii cu cartea. Au făcut ca țărănul să considere cartea un prieten apropiat și un bun sfătuitor.

Experiența învățătoarei Maria Mititelu e demnă de luat în seamă. După orele de curs ea le citea elevilor cărți care le stărnău interesul. Încet, încet, ei au început să ceară cărți pentru acasă. Așa au devenit copiii vrednici difuzori ai cărții. Învățătoarea a început să le dea broșuri agro-tehnice și romane pentru părinții lor, iar apoi trecea să discute cu oamenii titlul celor citite. Într-o zi, Maria Mititelu a primit printre un elev, un bilețel: „Vă rog să-mi împrumutați cartea „Pământ desțelenit”, pe care a citit-o și vecinul meu”. De atunci munca s-a ridicat pe o nouă treaptă. În fiecare duminică, harnicii cititori se adunau la căminul cultural și purtau discuții asupra cărților, multe dintre ele legate de problema transformării socialiste a agriculturii. Cărțile și consfătuirile i-au luminat pe mulți dintre săteni care au format în scurt timp o întovărășire.

Faptele conving

Învățătorul Dumitru Anițoaiel din Cîrpiți, a arătat la confătuire puterea pe care o au faptele de viață folosite cu pricepere în munca de agitație.

Încă pe vremea când Creangă era dascăl, iar Eminescu își scria ale sale însemnări de revizor școlar, învățătorii se adunau la sfatul „Apostolii satului” cu sufletul cotrănit de lipsurile ioite la tot pasul, se zbateau totuși pentru propășirea țărânilor. Munca lor era diamantul aruncat într-o mare de nedreptăți.

Și azi se adună învățătorii la sfat, dar în cu totul alte condiții.

Popularizarea de către intelectuali a rezultatelor obținute de colectivul Gheorghe Trofin, de pildă, a atras atenția multor țărani cu gospodărie individuală din comună. Aceștia, de citva timp caută să stea mai des de vorbă cu Trofin, întrebându-se cum muncește, ce profuse a primit la împărțirea avansurilor, ce și-a mai cumpărat etc. De altfel, nu doar de acum, ci de mai de mult intelectualii de aici folosesc în convorbirile lor cu țărânii exemple din munca și roatele gospodăriei colective din Cîrpiți, gospodărie cu o vechime de 6 ani, ai cărei membri se pot lăuda cu bunăsoare. Conferințele ținute înaintea rețurării unor jurnale cinematografice pe teme agricole, discuțiile purtate de comunistii Iordache Panțiru și Vasile Botez, lecțiile ținute de tehniciana agricolă Maria Anițoaiel la cercul agro-tehnic au fost și sînt și ele pline de asemenea exemple concrete. Rezultatul a fost întregi activități și prător: în satele comunei Cîrpiți s-au înființat încă 5 întovărășiri.

Conferințele de la căminul cultural

Despre frumoasele conferințe de la căminul cultural al comunei Popricani a mers vorba în întreg raionul. Cum s-a dobîndit această faimă a povestit învățătorul Dumitru Zamfirescu.

De fiecare dată se alege cîte o temă într-un timp de pildă, s-a ținut o conferință despre statutul model al întovărășirii agricole. Oamenii au cunoscut subiectul conferinței încă înainte de a păși în sala căminului cultural. Învățătorii au avut grijă să-i anunțe și să discute cu ei problemele care se fră-

mîntă în comună pentru ca discuțiile ce urma să fie cit mai vii. Acum, subiectul conferințelor îl formează Rezoluția plenarei C.C. al P.M.R. din 16-17 iulie 1956. Intelectualii și-au propus să ducă muncă de propagandă prin conferințe în așa fel, încît în viitor apoi iată în ovărășirea din Popricani să devină gospodărie colectivă, iar în două sate să se formeze întovărășiri agricole.

Ce nu s-a spus la consfătuire

În unele comune din cuprinsul raionului Iași există și intelectuali care nu se pot mîndri prea mult de activitatea lor pe plan cultural. Desore aceștia nu s-a vorbit la consfătuire, dar lumea îi știe bine. Învățătorul Gheorghe Azoiel din Birnova se pricepe să compună cîntece. El ar putea fi și un bun dirijor al corului. Dar pentru asta ar trebui mai întâi să înființeze un cor. Învățătorii Vasile Cătea și Constantin Pivniceru din Covasna ar putea fi și ei buni îndrumători artistici,

dar nu dovedesc prea multă trageră de inimă. Echipele de aici activează sporadic. Și mai sînt și alții asemenea acestora. Consfătuirea intelectualilor din raionul Iași, cu toate că n-a scos în evidență lipsurile a fost totuși plină de învățăminte. Schimbul prețios de experiență făcut cu acest prilej va da desigur un nou avînt activității obștești a intelectualilor.

A. CROITORU

Un soim cîndot de COLECTIVIST

Cum fac unii să se învîrtească, să-și rostuiască treburile, să se chivernisească pe socoteala statului și încă sub nasul organelor locale, asta n-am priceput niciodată. În orice caz știu că pînă la urmă soiului acesta de oameni li se înfundă.

Un „șmecher” se socotește pînă în ceasul de față Florea Sorete, cu numele colectivist, dar cu profesiunea salariat la U.R.C.C. Topoloveni, regiunea Pitești.

Are acest Sorete un socru pe nume Dumitru Tîlă, pensionar de stat, o nevastă Teodora și o sfoară de pămînt bun de 1 hectar și 70 de ari.

Ei, cu pămîntul ăsta a fost o mare istorie în Topoloveni. Cînd Florea Sorete a fost să se scrie la gospodăria colectivă, în 1950 pămîntul a rămas afară, că zicea Sorete este al lui socru-său Tîlă.

Cînd i s-a hotărît pensia lui Tîlă Dumitru bătrînul a declarat cu mină de inimă că nu are nici o sfoară de pămînt, că pămîntul este al fetei, de zestre. Așa că Sorete Florea nu dă statului nici un fel de impozit

și cotă — ce vrei, este colectivist, — iar nevasta lui, Teodora, vine din cînd în cînd pe la gospodăria colectivă, să nu zică oamenii că din familia Sorete nu vine nimeni la lucru.

Și așa se face că în Topoloveni trăiește un colectivist de o rară ciudățenie, proprietar pămînt și salariat la stat, cu o nevastă care marea majoritate a timpului lucrează pe pămîntul nedecarat al familiei, iar cînd îi mai rămîne vreme trece și pe la gospodăria colectivă. Numai că colectivității harnicii din Topoloveni nu pot să se împoace cu această situație și nimeni nu vede cu ochi buni învîrtelele lui Sorete Florea.

Ce ar fi dacă președintele sfatului popular din Topoloveni ar înceta să mai închidă ochii ori de cîte ori este vorba despre „colectivistul” Sorete Florea?

GHEORGHE FLORESCU

În atenția directorilor de cămine culturale

Conferințele ce vor fi trimise de Direcția Generală a Așezămintelor Culturale pe luna octombrie 1956:

Situația internațională — R. P. Chineză (în limbile română, maghiară, germană); 2 Octombrie — Ziua Forțelor Armate ale R.P.R. (în limbile română, maghiară, germană); Luna prieteniei romino-sovietice — (conferință A.R.L.U.S. în limbile română, maghiară, germană, ucraineană); Prevenirea tifosului exantematic (elaborată de Centrul de Educație Sanitară); Dr. V. Babeș, patriot și om de știință (în limbile română, maghiară și germană); Dezvoltarea creșterii animalelor sardină importantă a celui de al II-lea plan cincinal (în limbile română, maghiară și germană); Cum a devenit o întovărășire agricolă gospodărie colectivă (în limbile română, maghiară, germană).

„Cartea prin poștă”

Pentru a veni în ajutorul cititorilor care nu găsesc în localitățile lor cărțile de care au nevoie, a luat ființă în București, b-dul Schitu Măgureanu nr. 6, raionul Lenin, Librăria „CARTEA PRIN POȘTĂ”.

Această librărie trimite, la cerere, contra ramburs (plata la primire) orice fel de cărți cerute prin scrisoare sau cartă poștală. Totodată librăria „Car-

tea prin poștă” trimite gratuit la cerere, material informativ despre cărțile apărute sau care urmează să apară.

Printre satele de scrisori pe care această librărie le primește din colțurile cele mai îndepărtate ale țării, se găsesc și multe venite din partea țăranilor muncitori și activiștilor culturali de la sate. Astfel, țăranul muncitor C. Cilbău din

comuna Hudești — raionul Darabani — regiunea Suceava, nu numai că a comandat pentru el personal volume de M. Sadoveanu, I. Slavici, P. Ispirescu etc., dar a trimis și adresele altor cititorva conștienți pentru a li se trimită și lor cărțile de care aveau nevoie.

Cei care doresc cărți ce nu se găsesc în localitatea de domiciliu se pot adresa acestei librării.

A fost odată...

Un suberatul prelung și trenul de Valeni a oprit în stația Măgurele, raionul Teleajen. Coborîm. Ocolim clădirea gării și după numai cîteva pași ne oprim în fața căminului cultural.

Iată-ne ajunși la țintă. Să intrăm, ne-am zis. Ușor de zis, dar greu de făcut. Un la-căt prins de ușă cu două belciuge zdravene ne opri spunîndu-ne parcă: „Pe aici nu se trece”. O fi vreo oră nepotrivită, încercăm să ne minghilem cu gîndul. O clipă mai trîziu, însă, privirea ne căzu pe unul din geamurile colbăite pe care cineva scrisese cîteva cuvinte: „Aici a fost o dată...”. Mai mult nu se putea lesuși, dar nici greu nu era după înfățișarea căminului să-ți dai seama de titlul cuvintelor. Și pentru că ne dumirirăm pînă la urmă că pierdem vremea uitîndu-ne la clădirea căminului cultural, o pornirăm către sat.

Pe tovarășul Diniță Ion, directorul căminului cultural din Măgurele, l-am găsit la bibliotecă. Cîteva cuvinte de bun găsit și bun sosit și intrăm în vorbă.

— Ați picat la noi în vremea cea mai nepotrivită — ne spuse tovarășul Diniță. — Știți, sîntem în vacanță și pe deasupra în plină reorganizare. Apoi ca și cînd de multă vreme s-au petrecut cele ce avea să ne spună, tovarășul Diniță adunîndu-și gîndurile își începu firul amintirilor despre „fosta” activitate culturală.

Greu a fost să-și adune gîndurile pentru că povestirea fu scurtă și cu fapte de mult petrecute. De pildă, faza raională a celui de al IV-lea concurs la care echipele de cor, dansuri și brigada artistică din Măgurele au primit, nu-l vorbă, premiul II, a trecut cam de multîșor. Prezentarea de programe artistice în alte sate ale raionului Teleajen s-a

petrecut și ea, cîndva, anul trecut. Cit despre cercul agro-tehnic toată lumea știe că s-a închis încă din luna martie.

Amintiri frumoase mai păstra tovarășul Diniță despre echipa de teatru a căminului, care după spusele sale a prezentat în fața locuitorilor din Măgurele cîteva piese bune. Erau însă într-o stare de îndepărtare aceste amintiri, încît tovarășul director al căminului a uitat pînă și ce piesă s-a prezentat ultima dată.

Și, așa, neavînd la îndemînă nici plan de muncă, nici vreo dare de seamă de activitate (pentru că le pierduse pe toate în focul „reorganizării” muncii culturale), tovarășul Diniță își termină repede povestirea.

Dar pentru că știut este că nu poți trăi numai din aduceri aminte, iată că și colectivul de conducere al căminului cultural din Măgurele a luat măsuri pentru reîmprospătarea... amintirilor.

Văzînd că s-au destrămat și corul, și echipa de dansuri, și brigada artistică de agitație, s-au gîndit, și nu numai că s-au gîndit, ci au și făcut... o sedință. „Trebuie reinviat corul, echipa de dansuri și brigada? Trebuie. Atunci să pornim la treabă”. Și, colectivul căminului a pornit, dar nu la treabă, ci în vacanță.

Acum sînt în vacanță. Săptămînilor trecute au fost tot în vacanță. În curînd o să vină iarna, iar căminul cultural, după cît se pare, o să fie tot în vacanță. Pentru că să nu fim nedrepti, trebuie să spunem că la cămin nu e chiar vacanță. Se mai ține acum cîte un bal și poate se vor mai ține. Cit despre activitatea culturală, aceasta... a fost o dată.

C. MUNTEANU

La baza de recepție Brăila vin zilnic țărani muncitori din cuprinsul raionului să și predea cotele datorate statului.

În fotografie: Un grup de țărani muncitori din diferite sate ale raionului Brăila predând cotele de floarea soarelui și porumb din noua recoltă.

CINE VA FI FRUNTAȘUL?

Această întrebare face ocolul comunei Cheveresul Mare din raionul Timișoara, Păun Buru, din satul Drăcsina, care participă și el la expoziția din comună „Fruntași recoltelor bogate” cade deseori pe gânduri. „Oare tot Ion Stoia va fi și anul acesta fruntașul? Hm!... Dar dacă va fi altul... poate chiar eu?” — se întreabă el. Și la gândul acesta, o căldură mare îi potoposte tot trupul. Și de ce nu adică? Nu și el a lucrat pământul după cele mai înaintate metode despre care a aflat astă iarnă la cursul agrotehnic, de-a strins recoltă bogată?

Un snop din lan l-a pus deoparte pentru expoziție. Cine știe! Poate de astă dată l-o lua-o înainte lui Ion Stoia. În toamna trecută, Stoia a fost premiat cu o prăsitoare

Ca să cunoască mai bine cum să smulgă pământului bogăție de roade au urmat cursul agrotehnic Păun Buru. Ion Stoia și încă 26 de gospodari din comună. Ei au făcut arătură adâncă și au semănat grâu triolat, numai bob și bob. În primăvară au grăpat grâul și l-au plivit. L-au făcut după aceea secărițel și l-au recoltat în oirgă, să nu se scuture cunva. Și așa, Ion Stoia de pildă, de pe 3,48 hectare, a adunat aproape o jumătate vagon de grâu cu bob tot unul și unul. Dacă veți cumva să vă încredințați cit de bogat este spicul, apoi n-aveți decît să vizitați expoziția, atunci cînd se va deschide. Acolo, Stoia a adus un snop de grâu cu paiul înalt de 1,30 metri și spicul lung de 10 cm. Și Kerevel Iosif a adus pentru expoziție orz semănat după porumb Tare frumos mai e, dar parcă tot mai mîndru e orzul lui Ion Stoia. Numai de pe un lanț, (0,58 ha.) acesta a strins 1.706 kg. Dar și Eugen Friedman din Drăcsina are cu ce se lăuda

Nu-i ușor lucru doar, mai ales în urma timpului neprielnic, să strîngă 2.455 kg. de grâu de pe 2 hectare... Și Ștefan Pervan, Ion Vucovan, Ion Forgaci și Ion Feher au strins recolte frumoase. Și ca ei mai sînt în comuna Cheveres. Acum rămîne de văzut care va fi fruntașul. Produsele celor peste 50 de țărani muncitori stau rînduite la

nic, că trebuie ceva cu mult mai mult, ceva care să permită folosirea metodelor înaintate pe scară cît mai largă, trebuie ogorul fără de sîrșit, fără haturi... așa cum e cel al colectivelor.

ANA IONIȚA

„Cartea președintelui de gospodărie agricolă colectivă”

O valoroasă lucrare pentru lucrătorii din agricultură

În Editura Academiei Republicii Populare Romîne a apărut de curînd lucrarea „Cartea președintelui de gospodărie agricolă colectivă”, scrisă de un colectiv de 72 de oameni de știință

„Cartea președintelui de gospodărie agricolă colectivă” cuprinde 6 părți. În prima parte, autorii scriu despre sol, despre felul cum trebuie lucrat el pentru a se obține cele mai mari recolte la hectar, despre asolamente, îngrășăminte, irigații, sămînță, semănat, îngrijirea sămînțurilor, combaterea buruienilor, precum și despre recoltarea și păstrarea produselor agricole. Partea următoare „Cultura legumelor, a pomilor și a vitei de vie”, cuprinde îndrumări necesare acelor care se ocupă cu cultura legumelor, cu pomicultura sau cu viticultura. În partea intitulată „Cresterea animalelor”, sînt tratate diverse probleme în legătură cu hrănirea și îngrijirea animalelor, creșterea păsărilor, a iepurilor de casă, a albinelor. De asemenea, această parte prezintă diferite procedee de organizare a bazei melifere și a stu-

pării de sporire a productivității stupinelor și de polenizare a culturilor agricole.

Într-o altă parte a cărții, cititorul găsește sfaturi necesare pentru o cît mai bună folosire a uneltelor și mașinilor agricole, lămuriri despre electrificarea gospodăriilor agricole colective, despre construcțiile agricole, măsurarea suprafețelor și volumelor, și altele. Ultima parte cu titlul „Informații diverse” cuprinde îndrumări pentru organizarea pazii contra incendiilor, indicațiuni meteorologice și informații diferite de care agricultorul are adesea nevoie.

Astfel, în această carte sînt adunate îndrumări tehnico-științifice, privind toate ramurile agriculturii, deosebit de folositoare președinților de gospodării colective, agronomilor, brigadierilor și în general colectivităților.

Academia Republicii Populare Romîne, în sesiunea din 2-6 iulie 1956, aprobind valoarea și utilitatea lucrării „Cartea președintelui de gospodărie agricolă colectivă”, i-a acordat premiul „Gh. Doia”

Ing. GH. NECULA
cercetător științific la I.C.A.R.

tivei agricole de producție cu rentă. „La intrarea în cooperativă agricolă de producție cu rentă — scria acolo — țărani muncitori care vor aduce vite, mașini și utilaj agricol li se vor evalua aceste bunuri: o parte din valoarea acestor bunuri va constitui participarea obligatorie la formarea fondului de bază al cooperativei, iar restul va fi rîscumpărat, plătindu-se cooperativului de către cooperativa agricolă de producție contravaloarea cuvenită, în timp de cel mult 6 ani.”

M-a întrerupt din citit un grup de săteni din apropiere. Oamenii vorbeau tocmai despre cele scrise pe panou.

— „Dar cum va fi la împărțirea veniturilor?” — întrebă Ruxandra Iliescu care, după cite am înțeles, avea și ea de gînd să intre în cooperativă.

— Cum? Nu-i greu de loc, ascultă numai — îi răspunde Ion Cojocaru, membru al cooperativei agricole. — Să zicom, de pildă, că din recolta de cereale, după ce plătim impozitul, cotele către stat, muncile S.M.T.-ului, ne rămîn 20.000 kg de grîne. Din cantitatea aceasta, așa cum a hotărît adunarea noastră generală, trei sferturi — adică 15.000 kg — se împart după munca depusă, iar restul care e chiar renta se împarte după suprafața de pămînt.

— Dar mneata, nea Ioane, bunăoară, cu ce te-i alege de aici? — întrebă întovărășita Marioara Vasilescu, care ar dori să muncească și ea în cooperativă

— Eu, — zice Ion Cojocaru — socotind că la anu' aș face 300 de zile-muncă și stabilind cite 10 kg pentru ziua-muncă, voi primi 3.000 kg de grîne. În afară de asta, voi primi ca rentă pentru pămînt, (socotind că se vor stabili 300 kg pentru un hectar), încă 300 kg, pentru că am intrat cu un hectar. Deci în total voi primi 3.300 kg de grîne. Dar eu am mai adus în cooperativă și un car ce a fost socotit la 2.000 lei și un plug, la 300 lei. Asta face 2.300 lei. Din ei mi se va scdea contribuția obligatorie, iar restul de bani îl voi primi în timp de cel mult 6 ani.

Discuțiile din acest grup, ca și din alte grupuri de pe ulița satului nu s-au terminat decît tîrziu. Ele au loc, după cum am aflat mai în fiecare seară și în fiecare grup se găsește cite unu-doi comunisti sau deputați care dau lămuririle cuvenite celor din jur. Dorința lor este ca în satul Comani pînă în primăvară, să nu mai rămînă nici un țaran cu gospodărie individuală în afara sectorului cooperatist din agricultură.

V. DRAGUȘANU

În satul cu prima cooperativă agricolă cu rentă

Razele soarelui au mai învîlțit cităva vreme satul, apoi au dispărut undeva, peste lunca Otului. O dată cu amurgul gospodării se întorc de la munca cîmpului, iar mai tîrziu se adună în grupuri pe marginea drumului sau pe la porți.

În drum spre centrul satului am intrat în vorbă cu Elena Anca, membră în cooperativa agricolă de producție cu rentă. De la ea am putut afla multe lucruri despre această cooperativă — prima care a luat ființă în țară. În ziua de 23 August 1956, cînd s-a inaugurat, erau înscrise 27 de familii care aduseseră în cooperativă 46 hectare de teren, 6 care, 6 vite, 4 pluguri, 2 grape. Dar tot atunci încă 6 familii au depus cereri.

Curînd am ajuns în centrul satului unde, deasupra unei porți largi, am zărit o placardă pe care scria: Cooperativa agricolă de producție „23 August”, comuna Comani, raionul Drăgănești. Alături de poartă, în dreapta ei, era și un panou mare pe care erau explicate cîteva din îndatoririle și drepturile ce le au membrii coopera-

expoziție alături de cele ale gospodăriilor colective din Cheveres și Drăcsina. Gospodăria colectivă din Drăcsina a recoltat 2.456 kg. de grâu la hectar de pe un lot de 20 de hectare care, a fost lucrat după cele mai înaintate metode agrotehnice. Gospodăria colectivă din Cheveres, de pe 8 hectare a cules 1.763 kg. de secară în medie la hectar

Fruntași recoltelor bogate din Cheveresul Mare, regiunea Timișoara, cad adesea pe gânduri. Ce-i drept, sînt ei fruntași au scos ei cu sute de kilograme mai mult ca ceilalți plugari cu gospodărie individuală din sat, dar colectivizii tot i-au întrecut. Asta înseamnă că nu-i de ajuns numai cursul agroteh-

Hrana verde și proaspătă pentru vite

Cîtu-i de prins acum cu treburile și totuși, președintele gospodăriei colective din satul Pîrlita și-a găsit vreme să bată cale de vreo cinci kilometri pînă la Vasilați, la grajdul comunal

Cu o zi înainte fi adusesese careva vorba că agentul veterinar Petre Apostol s-a apucat împreună cu administratorul lotului zootehnic, Dumitru Bobocca, să pregătească furaj insilozat pentru reproducătorii comunali, și președintele colectivei, Dumitru Brănișteanu, a zoric spre comună să vadă cu ochii lui cum anume se întocmește treaba asta

În curtea grajdului a găsit forfotă mare și printre cei care se învîrteau pe lingă mașina de tocat mînată de un tractorist tînăr de la S.M.T. Sărulești, președintele colectivei a recunoscut pe Dobre Constantin, secretarul noii întovărășiri din Vasilați, care făcusea cu Petre St. Constantin, președintele vechii întovărășiri din comună.

— Așa o groapă îmi fac și eu acasă — spunea Dobre — Mi-a rămas pe coastă o jumătate pogon de porumb verde pe care îl tai chiar miine. Mulți oameni de aici, mai mulți decît se aștepta Brănișteanu, discutau problema furajelor de iarnă.

— Și noi am făcut la colectivă două gropi mari pentru vreo 7 hectare de porumb, și am venit să oer mașina de tocat nutreț.

Și Brănișteanu după ce schimbă

cîteva vorbe și cu agentul veterinar porni cale întoarsă către satul lui

Agentul veterinar Petre Apostol părea mulțumit. De multă vreme stătuse el de vorbă cu consătenii săi, lămurindu-le folosul insilozării furajelor verzi și astăzi vedea cu ochii lui că oamenii îl ascultaseră. Dintre țărani muncitori din Vasilați care își regăteau nutreț de insilozat, Ștefan Stan, cu tăiase un hectar de porumb verde Nicolae P. Aurel un hectar Radu, A. Dumitru, un pogon Dobre L. Constantin o jumătate de pogon fiecare după numărul de vite pe care îl avea și după cît porumb verde puteau tăia de pe locurile lor

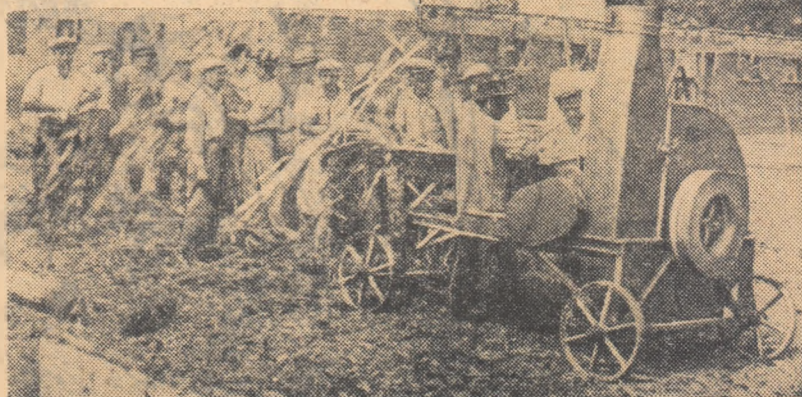
Pe înserat cînd mașina de tocat s-a oprit ostenită și oamenii dădeau ajutor la acoperitul gropii s-a auzit trogot de cal și în curtea grajdului a intrat călare Vasile Grigore, secretarul organizației de bază din Pîrlita, zoric loc să-l întrebă pe agentul veterinar dacă poate să amestece în nutrețuri de porumb, două căpîte de rogoz pe care îl tăiase cu o zi înainte din stufărișul bălților.

— Desigur, frate Grigore. Numai grijește dacă rogozul e uscat să-i ouă cîteva kilograme de sare. Asta îl moaie și-i dă și gust mai bun!

Cînd ceilalți țărani muncitori și întovărășiți din comuna Vasilați au auzit că pot însiloză o dată cu po-

rumbul și rogozul care crește sălbatic prin locurile bălțite dimprejurul comunei, au cerut agentului veterinar Apostol deslușiri și chiar de a doua zi cîteva dintre ei au și început a tăia rogoz

Locuitorii comunei Vasilați ca și cei din satul Pîrlita regiunea București, sînt buni gospodari. Ei fac acum în toamnă o muncă în plus și

Și colectivizii din comuna Dobreni, raionul Vidra, regiunea București, se pregătesc temeinic pentru asigurarea hranei animalelor pe timpul iernii. În cîteva zile ei au insilozat 58.800 kg. de porumb furajer.

Fotografia ne înfățișează un grup de colectivizii, întovărășiți și țărani cu gospodării individuale din cuprinsul raionului, luînd parte la demonstrația practică pentru insilozarea porumbului ce a avut loc la gospodăria colectivă din Dobreni.

ceva mai anevoioasă, dar știu că vitele lor vor avea hrană bună, gustoasă, pînă cînd vor putea fi scoase la pășunat

Fereastra era mică, dar odaia deobicei întunecată, nicidecum nu primise atîta lumină. Și nu era o părere; soarele ultimelor două veri aruncase o văpaie strălucitoare, aspră, dușmănoasă, care străpungea cu putere gemulețele murdare. Încă din zorii zilei, de cum mușca din buza zării, soarele sticlea arzător și pămîntul, nerăcorit lădeajuns de nopțile zăpușite, se încingea ca o pilită. Ogoarele erau goale de parcă le-ar fi mistuit valuri de lăcuste, sau cine știe ce urgii cerești ar fi aruncat peste ele limbi de pară ca să le sugă pentru totdeauna harul rodului.

Înainte, în alte veri, odaia avea ascunsă în pereții de pămînt frămîntat cu bălegar de vită, o răcoare umedă, îmbietoare la hodină, iar zilele cele mai călduroase nu ajungeau să-i pătrundă cu dogoarea. Pe atunci lanurile de grâu se mișcau în leagănul vîntului; acum însă, aerul era uscat, impietrit și nemilos de fierbinte: secetă ucigătoare.

În mijlocul odăii se afla o masă rotundă cu picioare scurte. Scaune sau bănci nu erau, dar nici nevoie de ele. Pe vremuri, cînd era mălai și mămăliga avea un obraz cam cît rotunjimea mesei, o răsturnau de-a dreptul pe scîndura răzuită bine cu cuțitul pînă ce devenea galbenă și notedă, iar

SETEA PĂMÎNTULUI

de Mihail Pop

(Fragment din volumul „La vest de Majorca”) în pregătire la „Editura Tineretului”

ai casei se așezau pe vine în jur și începeau să infulece cu poftă omului care muncește mult. Astăzi masa era murdară și îmbălsită de praf; de mai bine de un an, în casa aceasta năpăstuită de secetă nu se mai ridicase aburul dulce al mămăligii.

Lîngă zidul care privea spre fereastră, pe patru pari bătuți în lutul ce ținea loc de dușumea, era un fel de laviță de scîndură așternută cu o toală de lînă flocoasă. O parte a toalei învelea un om ce dormea cu ochii întredeschiși. Era galben la față, tras și cu buzele vineții. O muscă bizfia zburînd cînd către razele ce pătrundeau prin fereastră, cînd către laviță. În cele din urmă se așeză pe buzele omului, dar el nu o simți și atunci chipul care mai înainte avea curătenia de marmură a suferinței, deveni dintr-o dată respingător ca al unui cadavru.

Musca șezu ce șezu pe buzele nemiscate, apoi negăsind nimic de care să-și lipească trompa-lacomă, zbură și bizliatul ei se mai auzi un timp. Și era singurul semn de viață din odaie.

Razele soarelui alunecau pe nesimțite. Nu-ți puteai da seama de mișcarea lor, dar vremea le găsea mereu mai departe. Ele formau un mănunchi orbitor și acolo unde ajungeau, locul se lumina puternic, iar amănuntele ascunse de întuneric ieșeau la iveală. Dar ușa se deschise și puhoiul luminii de afară năvăli înăuntru și înghiți razele.

Cel ce intrase părea tînăr, deși obrații îi erau adînciți mult, iar pielea, gălbejită ca la bătrîni, abia izbutea să ascundă oasele colturoase ale feței. Era înalt, lat în spate, dar slab. Slab ca o arătare. Se așeză îndată pe laviță alături de bătrîn și-l privi un timp fără să facă nici o mișcare. Părea tare obosit, căci din toată făptura lui nu izvoră nici un pic de vioiciune. Ochii îi erau duși tocmai în fundul orbitelor și prinsi în cercăne întunecate. Totuși, singurul lucru care dădea viață chipului acesta, erau ochii. Ei se mișcau neconștient și aveau în adîncimea lor ceva sălbatic; poate o dorință de a ucide. Se mai uită cîteva clipe la omul întins pe laviță, apoi băgă mîna în buzunar și scoase de acolo o sticlută ceva mai mare decît o cinzeacă.

— Tată — șopti el — tată!

Dar cel chemat părea că nu aude. Atunci puse mîna pe pulpa bătrînului și-l scutură cu grijă. Bolnavul deschise ochii și privirea-i alunecă peste chipul pămîntu al fiului său.

„Țigancă cu basma galbenă”

Pictură de N. GRIGORESCU

— Ți-am adus puțin lapte, tătucă.
Buzele acelea care mai înainte păreau încremînte, se mișcară și printre ele tremură o șoptă:
— Lapte?
— Da, tătucă, lapte. Țața Arghira a muls puțin pentru copil. Ți-a trimis și duminăle. Hai, bea!
Bolnavul își coborî pleoapele grele, în timp ce un tremur de slăbiciune îi scutură capul. Șopti din nou:
— Bea-l tu, Năstase... eu tot mor!
Flăcăul nu-l ascultă. Își trecu brațul pe sub cap și i-l ridică de vreo două palme. Îndată îi duse sticluta la gură. Nodul beregății bătrînului se

mișcă de două ori și sticla se goli. În colțul gurii îi rămase o picătură de lapte, rotundă și sîdfie ca o perlă.

Năstase privi bobîța aceea de lapte care avea să se piardă și vorbi fără să urce sau că coboare tonul:

— A lu' Gavrilă a tăiat vaca. N-avea nici un fir de carne pe ea. Doar zgîrcituri. Cine a avut bani a luat oase. Sînt bune la fierțură. Cine să și le dea fără bani! Eu am băut o gură de sînge cînd a tăiat-o. N-avea nici ea prea mult, săraca. Și pe ea a uscat-o seceta. Singele era sărat la gust. Alde Mișca m-a îmbrîncit și m-a-njurat. E mai voinic decît mine de cînd și-a mîncat jigodiile de șini în sat mai e doar o vacă: a lu' Țața Arghira. De-ar tăia-o pînă nu moare de foame! Dar moartă-i bună Zicea jandaru' că la Găbăieți s-au mîncat oameni morți. Jandaru' e gras și rumen. Ce-o fi mîncînd? Ii dă vechilul boierului din cămara conacului. Aia-i plină și noi plesnim de foame! Ce le pasă lor de secetă și de foame!

Oare bătrînul asculta? Inchisese ochii și pieptul i se lăsa și i se ridica gonit de o respirație arzătoare.

— Mor — gemu el șuierînd — mor, Năstase!

Flăcăul întoarse privirea spre el și luciul din ochi i se întetî. Se simțea slab și neputincios. Foamea, amarica foame îl chinuia cumplit. Simțea dureri ascuțite în stomac.

„Oare singele crud să-mi fi făcut rău? Singele e putere. Singele e viață. Viața vacii lu' Gavrilă a trecut în mine”.

Îi veni să ridă și să tragă un chiot, dar risul cerea sforțare. Altădată ar fi ris cu hohote la acest gînd. Își aduse aminte de taică-său.

„Eu rid și el moare. Mi s-au cam încurcat mințile. Unde vor mai fi ouînd prepelițele, că miriște nu-i? Ori au plecat? Pleacă ele la mijloc de cup-tor? Ce mai ouă grozave au! Două pe zi și trăiești o viață întregă, rumen și gras ca jandaru' sau vechilu'”.

— Mor — gemu bătrînul — off!...

„Mori tată, mori, — gîndi mai departe Năstase — scapi mai ușor ca noi. Ai murit și gata!”

Deodată tresări. În cameră se strecurase un întuneric subțire. „Oare se făcea noapte? Nu se putea Abia trecuseră două-trei ceasuri de la amiază. Atunci?”...

O însulețire nebună îl repezi la ușă. O deschise lovînd-o de perete și-și zvrîli ochii pe cer. Ploaie. — Doamne — scînci el — vine ploaia, doamne. Lumina zilei scăzuse mult, dar dogoarea vînta

PETRE STOIC

TEZAUUL

I

Nici în fața holdelor galbene, și n-am stat ca acum mai uitit: în bănușii de aur și-n mii de oc-priceperea poporului meu, am O, atît de mult aș fi vrut să am pe cei din sat lîngă mine descoperiți să trecem tăcut lîngă tablouri și mii de odoare dar gîndul mă liniștește că despre frumusețile lor, au a-

II

Cu sufletul plin de mari bătălii în cartea Muzeului cîteva rînduri (O, aș fi vrut s-aștern un poem dar lumea trecea lîngă mine-n „Mulțumesc pentru comorile-nto prin grija păstrării, mai scumpe Pe lîngă mine, lumea intra în v-

Uimit, o-ntreagă zi am stat în

PRIMA CENTRALĂ cu energie solară din lume

In vala Ararat din R.S.S. Armeană începe construirea primei centrale electrice solare din lume. În această regiune, razele soarelui cad la 2 miliarde kilocalorii pe an. Proiectul primei centrale electrice solare a fost întocmit de către oamenii de știință ai Institutului de energetică Krijanovki.

Cum va arăta noua centrală? Ea va avea forma unui cerc cu diametrul de un kilometru lungime pe care vor circula 23 de trenuri transportând 1.293 de oglinzi de trei metri lungime și cinci metri lățime. Aceste oglinzi vor fi permanent îndreptate spre soare prin dispozitive automate. În centru se va instala un turn de 40 metri înălțime, în vârful căruia va fi instalat un generator de aburi care se va deplasa în mod automat în jurul axului său.

Această centrală va furniza unsprezece tone de vaporii de abur pe oră, cu o presiune de 30 atmosfere și la o temperatură de 400 grade, vaporii care vor fi îndreptați spre o turbină de 1.200 kw.

Noua centrală va furniza energia necesară pentru lucrările de drenare și de irigare a văii Araratului. Totodată, vaporii care vor ieși din turbine vor fi folosiți pentru încălzirea școlilor și a locuințelor muncitorilor din sovhoarele învecinate.

Într-un viitor apropiat, prin semi-conductoare speciale, centralele solare vor putea transforma direct energia soarelui în energie electrică.

Cum au apărut noțiunile religioase

Marxismul ne învață că religia este o oglindire denaturată a realității în mintea oamenilor. Religia afirmă că în afară de lumea reală, materială, ar mai exista o lume supranaturală, care ar fi dat naștere, chipurile, tuturor celor înconjurătoare.

Cercetările arheologice au stabilit că semnele primelor credințe religioase ale oamenilor datează de-abia de 30.000-40.000 de ani. Așadar, timp de mii de ani înainte oamenii primitivi nu au avut religie.

Perioada aceasta a luat sfârșit atunci când s-au coapt condițiile pentru apariția religiei. Succesele în lupta împotriva naturii îndemneau pe oameni să studieze numeroasele legături și raporturi între fenomene, să caute să-și explice esența lor.

Neînțelegând adevărați cauză a unor fenomene ca somnul, leșinul, moartea, oamenii primitivi au ajuns la concluzia că omul are un „suflet” care poate părăsi trupul și se poate întoarce în el și au început să caute în lumea fictivă a spiritelor, explicațiile fenomenelor neînțelese. Ei atribuiau acestor spirite o forță activă, capabilă să determine faptele oamenilor și schimbările din natură. Mai târziu, forțele supranaturale au căpătat denumirea de zei. Apoi a apărut și noțiunea de spirit imaterial specifică de pildă religiei creștine moderne sau filosofiei idealiste.

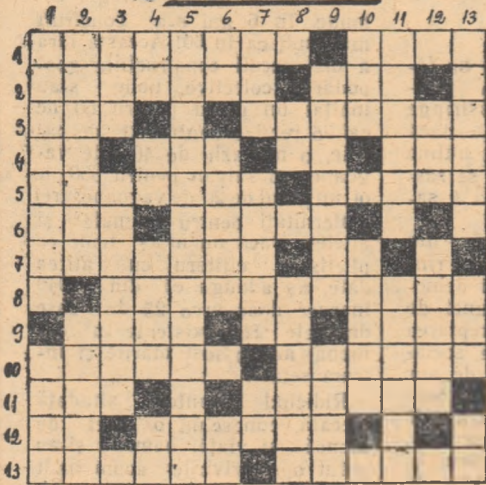
Imaginandu-și tot felul de ființe supranaturale, oamenii se temeau de ele și îndeplineau cu smerenie poruncile care, ziceau ei, veneau de la acestea.

Concepțiile religioase au avut o puternică înrădăcinare asupra vieții oamenilor. Ele au prezentat într-o lumină falsă cauzele mizeriei maselor muncitoare, au subminat credința acestora în propriile lor forțe. Mădișele adevăratelor discipline științifice au trebuit să-și croiască drum luptând din greu împotriva religiei.

Socialismul, lichidând exploatarea omului de către om, oferă posibilități imense pentru dezvoltarea științei și tehnicii, pentru supunerea naturii de către om. Astfel, se creează și condițiile dispariției misticismului.

Cuvinte încrucișate

Flori

Vertical: 1. Muștel... în cărți — A fi surprins de ceva neașteptat. 2. Plantă cu flori galbene aurii numită și iarba-găii — Plantă acvatică cu flori albe sau galbene. 3. Înlindere de apă — Plantă cu flori albe ce crește prin păduri. 4. Vezi 4 orizontal — Bold — Uite! — Act fără început. 5. Plantă cu floricele albe plăcut mirositoare. 6. Fierăscu Nicolae — A zgândări tăciunii pentru a aprinde focul — Pronume. 7. Fir de urzitură — Numele popular al vulturului (pt). — Conjuncție. 8. Pofim — Plantă ce crește prin locuri pietroase. 9. A pus semintele în pământ — Sprijinitorul vitei de vie. 10. Arbore roditor — Capricii. 11. Destinat economic — Plantă aromatică. 12. Tipul popular al nerodului — Plantă bulboasă cu flori mari albe (pl). 13. Garoafă — Vine pe la gene — Cal.

Horizontal: 1. Plantă aromatică cu flori galbene — Grădina mare cu pajști, alei, boschete. 2. Floare de toamnă de un purpuriu catifelat — Teren. 3. Plantă cu flori roșii din care se extrage opiumul — Plantă care are flori de culori variate, numită popular de dițel. 4. Conjuncție — Ofițer turc — Nu-mi lipsește — Ai părea rău de cineva. 5. Plantă de podoabă cu flori frumoase numită și indrișaim — Plantă numită

obișnuit brîncea ursului. 6. La războiul de țesut — Plantă cunoscută și sub numele de căpușă. 7. Plantă din care se fac cununii de mirese (pl). — Cal dobrogean. 8. Iedera, zorele, etc. 9. Fruct — Pronume — Arbore ce crește prin locuri umede. 10. Schimbare — Fructele unui arbore originar din India. 11. Marcă de automobil — Pom cu flori albe (pl). 12. Soare egiptean — Arbust mic, veninos, cu florile de culoare trandaf.

„Ochiul foto-electric” citește

Este cunoscut sistemul Braille, cu ajutorul căruia oamenii lipsiți de vedere citesc cărți special tipărite ale căror pagini (pe o singură față) au semne ieșite în relief. Cel ce vrea să citească pipăie cu virful degetelor aceste semne care corespund literelor din alfabet și astfel află ce conține textul respectiv. Sistemul acesta cunoscut în întreaga lume, prezintă o serie de avantaje, dar, în același timp, el are și multe neajunsuri. În primul rând

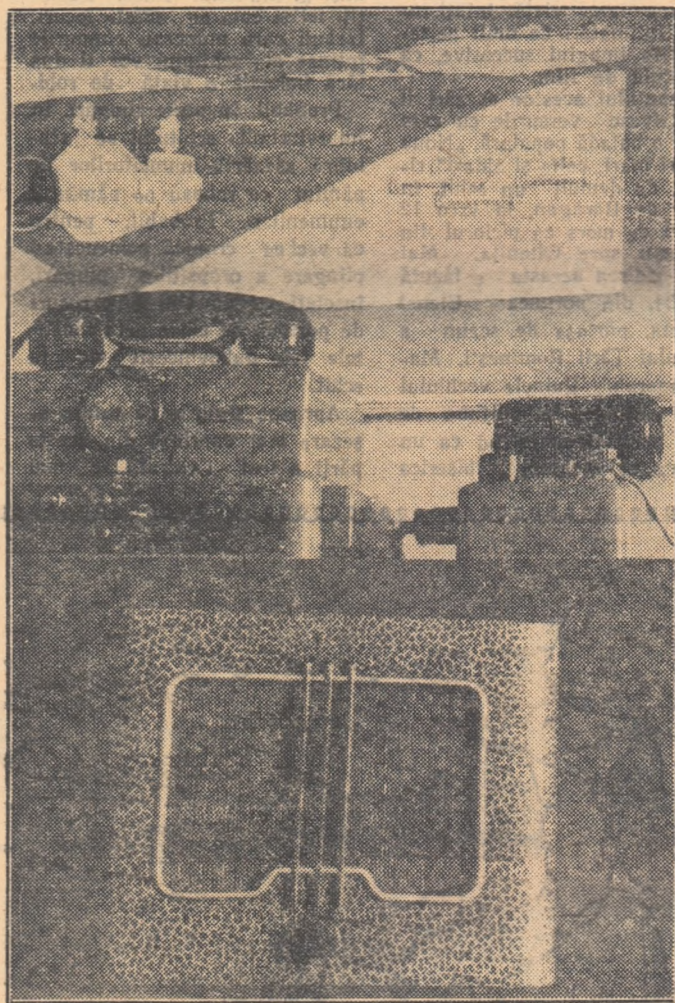
citirea acestor cărți răpește orbilor foarte mult timp. În al doilea rând cărțile tipărite după sistemul Braille sînt voluminoase și editarea lor necesită un timp destul de îndelungat. De aceea, încă de mulți ani, oamenii de știință s-au gândit să creeze un aparat care să ușureze eforturile orbilor și cu ajutorul căruia ei să poată citi un text de tipar obișnuit. Inventarea acestui aparat a antrenat mulți oameni de știință care au făcut experiențe ani de-a rândul. De curînd, membrul consiliului gini pe oră.

Acțiunea aparatelor se bazează pe aplicarea foto-electrelor. Fiecare aparat este prevăzut cu un „ochi foto-electric” care alunecă pe textul respectiv, fixat pe o planșă. Literele și semnele de punctuație, cu ajutorul unui transformator, devin semnale accesibile percentiei orbilor.

La două din aceste aparate semnalele electrice sînt transformate în semnale sonore de care se pot folosi numai acei oameni care au simțul auditiv foarte dezvoltat. Pentru cei lipsiți de simțul auditiv a fost elaborat un alt tip de aparat.

Cu ajutorul acestor aparate, după un studiu de 40-50 de ore, persoana respectivă poate citi cu ușurință minimum trei pagini pe oră.

Știința în slujba agriculturii

Fotografia reprezintă stația de radio „Urojai” („Recolta”) destinată deservirii colhozurilor, S.M.T.-urilor și sovhozurilor. Cu ajutorul acestei stații se pot face comunicații pe o distanță de 30 km.

HARTA mării bătălii

Să aruncăm o privire pe harta din fața noastră. Este harta mării bătălii dusă de oamenii sovietici pe pământurile altădată virgine și înfelenite. A bătăliei pentru tot mai multă pîine!

Și acum să descifrăm ce povestește harta pe care o avem în față. Iată: porțiunile însemnate cu linii paralele și puncte sînt raioanele de bază de pe care neînfricajii pionieri au pornit uriașă muncă de desțelenire și valorificare a pîmînturilor. Porțiunile însemnate cu negru sînt suprafețele pe care s-au extins semănăturile, semănături astăzi în întregime culese.

Numai în ultimele 5 zile muncitorii sovhozurilor din Kazahstan au strîns recolta de pe o suprafață mai mare cu aproape 6.200.000 ha. decît în aceeași perioadă a anului trecut!

De la O SĂPTĂMINA la ALTA

Schimbul de mesaje dintre N. A. Bulganin și D. Eisenhower

Dezarmarea, cauza scumpă tuturor popoarelor lumii, este din nou pusă cu toată răspunderea de către Uniunea Sovietică, în mesajul adresat de către N.A. Bulganin lui D. Eisenhower. Se știe că, Uniunea Sovietică a redus forțele sale armate cu aproape 2 milioane de oameni. Totuși, faptele arată, iar mesajul președintelui Eisenhower confirmă, că mima prefecască întinsă de lagărul păcii în problema dezarmării n-a fost primită de reprezentanții puterilor occidentale în frunte cu Statele Unite. Mesajul lui D. Eisenhower persistă în punerea pe primul plan a propunerii S.U.A. cu privire la luarea de fotografii din avion în mesajul său N. A. Bulganin arată că U.R.S.S. nu este împotriva controlului asupra dezarmării, mai ales că țara socialismului a făcut în repetate rânduri propuneri concrete și convenabile pentru oricine. De fiecare dată însă guvernele occidentale au respins neamotivat aceste propuneri. De asemenea, Uniunea Sovietică a propus interzicerea totală și necondiționată a armei atomice și încetarea experimentării ei, propunere respinsă de țările apusene sub pretextul că n-ar putea exista un control eficace în această privință. În mesajul lui N.A. Bulganin se arată că cel puțin în chestiunea încetării experimentării armei atomice și cu hidrogen ar putea fi încheiat un acord imediat.

Popoarele lumii așteaptă ca mesajele dintre conducătorii guvernelor U.R.S.S. și S.U.A. să ajute la rezolvarea problemei de armărie și la întronarea destinderii internaționale.

Congresul Partidului Comunist Chinez

Cu un deosebit interes urmăresc oamenii muncii din întreaga lume lucrările Con-

gresului al VIII-lea al Partidului Comunist Chinez.

Congresul a fost deschis de către tovarășul Mao Tze-dun, președintele C.C. al P. C. Chinei.

Liu Sao-ți, secretar al Comitetului Central al P. C. Chinei a prezentat apoi raportul politic al C.C. al P. C. Chinei în care se arată importante succese obținute de poporul chinez condus de partidul comunist.

Congresul al VIII-lea al P. C. Chinei a fost salutat de A. I. Mikoiian, conducătorul delegației P.C.U.S. și de reprezentanții celorlalte partide comuniste și muncitorești frățești care participă la lucrările Congresului. În numele Partidului Muncitoresc Român, tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej a adresat Congresului P. C. Chinei un călduros salut.

Lucrările Congresului aduc o contribuție importantă la avântul necontenit al mișcării muncitorești internaționale și la cauza păcii și socialismului în întreaga lume.

Pentru rezolvarea pe cale pașnică a problemei Canalului de Suez

Cercurile conducătoare din Anglia și Franța, sprijinite pe fața de Statele Unite, continuă să amenințe cu folosirea forței împotriva Egiptului, luând măsuri militare și economice în această privință. Recent, guvernele Angliei și Franței au inițiat, inspirate de cercurile conducătoare americane, așa zisa „asociație a țărilor care folosesc canalul”, care constituie o încercare de amestec grosolan în afacerile interne ale Egiptului și o provocare vădită împotriva securității și păcii în lume.

Popoarele lumii înțeleg că această acțiune piratează și cer cu hotărâre rezolvarea pe

cale pașnică a problemei Canalului de Suez.

Declarația guvernului sovietic publicată zilele trecute cu privire la necesitatea rezolvării pe cale pașnică a diferențelor ivite este tocmai expresia acestei dorințe unanime a popoarelor. Denunțând manevrele samavolnice și pregătirile războinice ale puterilor occidentale, Declarația cere rezolvarea în spirit pașnic a problemei în conformitate cu prevederile Cartei O.N.U. și cu drepturile suverane ale Egiptului de proprietar și stăpân asupra Canalului de Suez.

Propunerii Egiptului de a se convoca o conferință pentru revizuirea Convenției din 1888 și pentru discutarea problemei încheierii unui acord care să confirme și să garanteze libertatea de navigație pe Canal și să alăture 23 de țări, printre care și țara noastră.

Guvernele englez și francez, avind consimțământul guvernului S.U.A. au hotărât să înființeze, în mod unitar o așa numită „asociație a beneficiarilor Canalului de Suez”. O asemenea hotărâre nesocotește suveranitatea Egiptului și este respinsă de opinia publică mondială.

Cine se aseamănă, se adună!
(Desen de NIC. NICOLAESCU)

In sînul familiei

În vilele și hotelurile de lux din Knokke-Le Zoute, localitate așezată pe coasta Mării Nordului, în Belgia, nu pătrund decât aleșii pe sprinceană ai capitalismului hrăpăreț: milionari unul și unul, mari proprietari de moșii, de fabrici și uzine, președinți ai consiliilor de admi-

nistrație ai schelelor și rafinăriilor de petrol, ai minelor de cărbuni, de uraniu și de aur din Congo. Și cum la Knokke-Le Zoute se găsesc numai ei, pînă de curind nimeni și nimic nu le-a tulburat lumea și plictisul.

Ce să vezi însă, tocmai cînd le era lumea mai dragă, viața le deveni un chin. Noapte după noapte geamurile vilelor zburau în tîndări, lucruri de preț se făceau nevăzute, cabinetele de pe plajă erau devastate, cucoanele mai bătrînoare bătute și despuiate.

De unde ieșeau răufăcătorii? Unde se ascundeau? Cuprinși de groază, bogătașii tremurau în casă, și afară nu îndrăzneau să iasă. Masa nu le mai pria, somnul nu le mai tîinea, plaja nu le mai plăcea. Li se năzărea într-una că un găligan cit ușa va să se repeadă asupra lor cu un pumnal sau un revolver în mînă, se vedeau jefuiți, ciomăgiți.

Poliția din trei orașe sosi de urgență la fața locului. O scurtă cercetare și — ce să vezi?... Gangsterii, jefuitorii, spărgătorii, băietani și fetișcani de 15-16 ani erau înșiși „copilașii” păgubașilor.

Se înțelege că drăguții de ei n-au pățit nimic. Ba chiar s-au

bucurat grozav părinții văzînd că odraslele dau dovezi că vor ști ce au de făcut cînd le va veni și lor rîndul să se ocupe de... afaceri.

M. DELEANU

De pe glob

Cercurile imperialiste apusene sînt îngrijorate de înfrîngerea luptei popoarelor din Orientul Apropiat pentru independență deplină și înlăturarea oricărei forme de asuprire colonială.

Colonialistul cade încercîntat. Repetă mereu a e așa i zăă: „Dezorientat și Apropiat. Totuși el de noi se... depărtează!”
V. D. POPA

Întii, să facem cunoștință...

Călăuzul nostru, Georges Joseph, este un ziarist francez.

Regiunea în care călătorim, l'Aisne, este un departament al Franței în care predomină producția agricolă.

În realizarea acestei cunoștințe există un prim mijlocitor: ziarul „Humanité”, care a publicat la sfîrșitul lunii trecute o suită de reportaje scrise de Georges Joseph în l'Aisne.

Acum, pentru că toate aceste lucruri au fost lămurite, să urmărim interesanta călătorie a lui Joseph. Interesantă mai cu seamă, pentru că reporterul, prin datele oferite despre l'Aisne, prin referirile sale la unele statistici oficiale prin comparații, nu ne zugrăvește doar tabloul situației agriculturii din această provincie, ci creează și o schiță de tablou asupra situației agriculturii din întreaga Franță.

Este caracteristic, de pildă, faptul că în l'Aisne, în Franța, și nu numai aici, ci în oricare țară capitalistă (exemplul Statelor Unite ale Americii este și el grăitor), pămînturile se string din ce în ce mai mult în mîna unui număr tot mai mic de moșieri. Statistici oficiale confirmă lucrul acesta. În cele patru cantoane ale departamentului l'Aisne, existau în 1944, 1.134 de moșieri, dintre care azi, ca urmare a con-

centrării capitalurilor și pămînturilor, nu au rămas decît 920. Luînd la rînd cantoanele, în St Quentin numărul moșierilor a scăzut în ultimii 12 ani cu 61, în Lasigny cu 54, în Grécy cu 47 și în Laon cu 52. Aceste cifre ne dau de fapt imaginea celei de a doua etape a luptei ce se dă pentru acapararea terenurilor agricole: etapa bătăliei între rechini. În prima etapă, a avut loc acapararea terenurilor mai mici, din care au ieșit ruinați, bineînțeles, cei cu pămînt mai puțin, a-nume mici fermieri. Un milion de mici fermieri au

ci și pe cei ruinați mine, vor dicta prețurile cerealelor, iar cuvîntul lor va avea o și mai mare greutate în politica internă și externă a guvernului. Există însă și un revers al medaliei: vor ridica împotriva lor și a sistemului capitalist și mai mari și mai conștiente mase de oameni.

Itinerariul lui Georges Joseph trece în continuare prin piețele Franței, prin fermele citorva moșieri, prin primăriile citorva orașele din l'Aisne și ajunge la casele de bani ale citorva mari pro-

Quentin, e suficient spre a ilustra ceea ce e de dovedit. Quéquignon are o moșie de 1.200 hectare, de pe care obține, fără a mișca un deget, un venit net de 40 milioane franci anual. Spre a avea venituri cit mai mari și cheltuieli cit mai mici, marii proprietari de pămînt din Franța, ca și din alte țări capitaliste, folosesc, între altele, două procedee. Unul, este evaziunea fiscală. Celălalt, exploatarea proletariatului agricol. Quéquignon, de exemplu, în loc să plătească impozit statului francez pentru cele 1.200 hectare pe care le are, plă-

Ajunge muncitor agricol pe moșia boierească. Aici, viața e și mai grea. Pe lingă că e slugă și suferă regimul moral pe care îl impune stăpînul slugii sale, suferă și exploatarea materială nemiloasă a moșierului. Aceasta este de fapt cea de a treia trăsătură a tabloului zugrăvit de Georges Joseph: exploatarea tot mai cumplită a proletariatului agricol din Franța și sărăcirea lui tot mai accentuată. În vreme ce Quéquignon cîștiga anual uriasa sumă amintită mai sus, un om care lucrează pe moșia lui, de la tractorist pînă la grădinar, nu are mai mult de 100 de franci pe oră. O socoteală simplă arată că moșierului îi ajunge venitul mediu obținut de pe un hectar de steclă, pentru a-și plăti toți salarii ce-l întrebuințează la munca cîmpului pe timp de un an.

Dacă adăugăm la acestea și faptul că țărănul francez e silit să-și dea și fiir pentru campania colonialistă din Algeria, tabloul vieții unui asemenea om e complet.

Acestea sînt cîteva dintre lucrurile pe care le-am aflat călătorînd cu Georges Joseph în l'Aisne. A fost o călătorie care ne-a informat asupra unor adevăruri triste despre soarta țărănului francez...

Aceasta este soarta oricărui țărăn în sistemul capitalist!

S. P.

cu GEORGES JOSEPH în L' AISNE

fost distruși economiceste în Franța în ultimii 30 de ani. Grăitoare de altfel în această privință este și situația din cantoanele, mai sus pomenite, Grécy și Laon, unde, astăzi, din 27.149 hectare de teren arabil, 84 la sută aparțin celor cu peste 40 de hectare și numai 16 la sută a mai rămas în mîna fermierilor mici și mijlocii.

Rezultatul final al unui asemenea proces nu e greu de bănuț. Cîteva mari proprietari de terenuri agricole vor ține în mînile lor întreaga producție cerealică a Franței, vor exploata nu numai pe cei exploatați azi,

prietari de pămînturi. Tot acest itinerariu îl conduce în cele din urmă pe cititor la o concluzie care constituie și ea o caracteristică a economiei agricole franceze și a celei capitaliste în general: marea moșierime realizează tot mai mari profituri în dauna celor pe care-i exploatează și a întregului popor. Exemplul unui singur moșier francez, a lui Quéquignon din cantonul St.

teste doar pentru 200 hectare. Bineînțeles, ceea ce a trebuit să plătească Quéquignon plătească țărani din cantonul St. Quentin. Ceea ce ar trebui să plătească toți moșierii și capitaliștii din Franța, plătește poporul francez.

Din ce în ce mai lipsit de pămînt, din ce în ce mai strivit sub povara impozitelor, din ce în ce mai înglodat în datorii, țărănul francez se proletarizează.

La G.A.S. Bărbulești (raionul Urziceni) s-au făcut arături adinci de toamnă.

— V-am spus eu să nu ne facem culcușul în pământul G.A.S.-ului că ăștia ară... adinci! (Desen de A. CLENCIU)

IN ACUL ALBINEI

Scrisorile lui Ilie Poznașu

Cînd să plec din comuna Bălțați, raionul Tg. Frumos, pe unde m-am oprit zilele trecute, mă întîlnii cu un grup de oameni.

— Da' unde v-ați pornit, bre? întrebai eu.

— După muzică, îmi răspunse unul din ei. Că aparatul nostru de radio tace. N-avem acumulatori.

— Cum? Aveți dîta mai aparatul și tocmai acumulatori n-aveți?

— Am avut noi și acumulatori. Li împrumutaserăm de aici din Valea Oilor, un sat care ține tot de comuna noastră, de Bălțați. Aia din Valea Oilor aveau acumulatori, dar n-aveau radio. Așa că, puse-ram noi aparatul și ei acumulatorii și ascultăram muzică și unii și alții. Dar acum ne-au luat acumulatorii înapoi.

— Da ce, ei ni l-au luat? zise unul. Ni i-a luat tovarășul Măcuț, directorul căminului de acolo. Și parcă i-a luat pentru radioul căminului? I-a luat pentru aparatul lui...

— Și-atunci, unde vrei să ascultați muzică? zisei eu. La cămin, sau la tovarășul Măcuț?

— Ba, noi zicem că la cămin, pentru că tovarășul Măcuț, cînd ne-a luat acumulatorii, ne-a spus că pune aparatul lui la cămin.

Văzînd cum stă povestea, pornii și eu cu oamenii către căminul cultural din Valea Oilor. Nici unul din noi nu știa însă cam pe unde vine căminul. Așa că, ne gîndirăm noi ce ne gîndirăm și ce ne-am zis? „Hai să ciulim mai bine urechile și unde o să auzim muzică, acolo e și căminul!”.

Tot mergînd noi după cîntec, ne trezirăm în curtea unui gospodar. Gazda, speriată, ne-a ieșit în prag:

— Dar ce căutați, oameni buni? Cum? Căminul cultural? Duceți-vă la bărbatu-meu, la cămin, nu veniți peste mine acasă.

Dumirindu-mă eu cum devine cazul, numai ce-i zisei:

— Dacă dumneavoastră știți tovarășu Măcuț, apoi nu vă fie cu supărare că vă luăm așa pe nepusă masă. Dar, chiar soțul dvs. ne-a trimis aici să luăm drăcia asta de cutie care, cică, e radio, și să o ducem nițel la cămin că avem o conferință agrotehnică.

— Așa? Atunci luați-o, dar s-o aduceți repede înapoi că după masă am chef s-ascult muzică...

— Ei, lasă că o să ai dumneata o muzică ce nu s-a mai auzit — zisei eu luînd aparatul și pornind către cămin.

Cînd ne văzu tovarășul Măcuț și cînd îi spuserăm că am adus în dar căminului asemenea aparat, ne-a îmbrățișat pe toți, bucuros pînă la lacrimi. (Vorbesc de lacrimi, pentru că, făcînd ochii mari și uitîndu-se mai bine la aparat, era gata-gata să-l înecă cu adevărat lacrimile).

— Ce mi-ați făcut?

— Nu îi-am făcut nimic, tovarășe Măcuț. Am făcut ce-ai spus dumneata cînd ai luat acumulatorii de la Bălțați. N-ai spus că radioul o să cînte la cămin? Păi, să cînte, frate, că acasă la matală urlă săracul pînă nu mai poate și soția s-a și săturat de atîta muzică. Ne-a și spus că vrea să asculte numai după masă... De acu', tovarășe Măcuț, zisei eu la plecarea, e cazul să alegi una din două: ori lași aparatul la cămin să cînte și oprești acumulatorii, ori îl ieși acasă și duci acumulatorii la Bălțați. Că nu se mai poate, bre, să acumulezi... acumulatorii altora.

— Cum, merit eu pentru atîta lucru, atîta muzică?

— Nu-i nimic, tovarășe Măcuț. N-a murit nimeni dintr-asta. Și-apoi, tare aș vrea, cînd oi mai trece pe-aceia, să-ascult la cămin o muzică mai bună. Pînă atuncea, s-auzim de bine!

ILIE POZNAȘU

Se mărită Calistra?

Să vă spun un secret: nu se mai mărită Calistra. Deccamdată, se mărită Ruxana. Nu zic, s-o mărită și Calistra, cînd o avea mire pe plac. Deccamdată, Ruxana îl are pe Vasile...

Pe Vasile, dintru întîi era să-l ia Calistra. Băiat bun. Vasile. Tractorist. Un lucru însă nu-i plăcea Calistrei: că tractoristul mi-oase a motorină. De ce naiba n-or fi inventat inginerii aia un tractor care să meargă cu odicolon?! Incai să fi fost sofer, cu benzină mai treacă meargă, dar decît cu motorină, mai bine fără Vasile!

Pe urmă, fu gata-gata să-l ia pe Andrei, Tot băiat bun. Mecanic la Semețeu. Pricăput. A venit o dată la Calistra și i-a reparat două clante și mașina de gătit. Cică se pricepe și la ceasornice. Se pricepe, dar are un cusur: unde-l vezi, e cu mîinile pline de ulei. Nu face de bărbat pen'ru Calistra! Zice că decît un bărbat cu mîinile pline de ulei, mai bine moare fată bătrînă!

GEOMETRIE

„Să pui porumbul în pătrat? Ne poate, asta-i o prostie!” — A ris cu poftă badea Strat — „Eu semăn cum am apucat, Doar el nu știe geometrie!” Și tot rizînd s-a depărtat.

Și-a semănat precum știa Și cum din moși a înțeles. Sucea călcîiul, bobî punea; Cînd ici, cînd colo, cit mai des.

„Să fie ploaie, și-om vedea!” Dar norii, cam zgîrciți în vară, Se răsuceau și dispăreau. Fără belșug de apă chioară, Porumburile-ngălbeneau. Cele-n „pătrat” se înălțară.

În toamnă, badea-a adunat Vreo cîțiva saci... Mare scofală! Neputul trei zile a cărat.

S-au întîlnit în drum spre școală. — „Dar încotro te duri bădie?” — „Mă duc — răspunse supărat — Să-nvăț și eu la geometrie!”

RADU MIHAILA

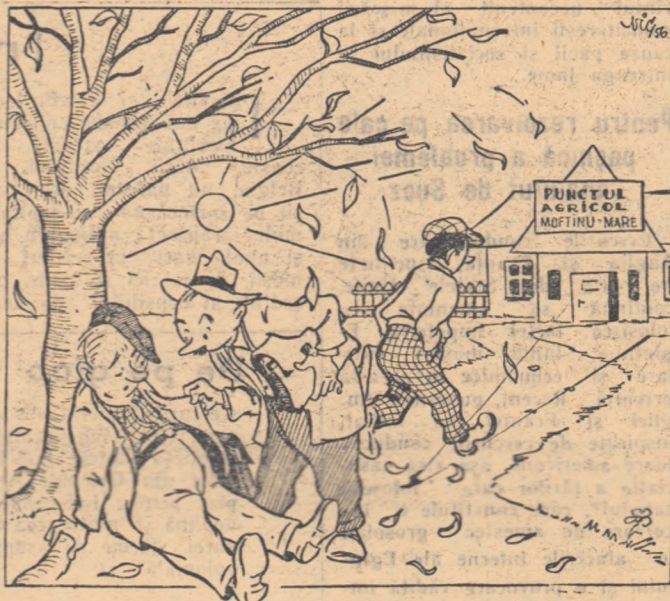
Se mai întîmplă și de-astea...

...l-a cules...

(Desen de V. VASILIU)

Inginerul zootehnician I. Cadar și agronomul Zima de la punctul agricol Moftimu Mare, raionul Carei, nu se interesează de mersul muncilor agricole din actuala campanie, în comunele de care răspund.

— Trebuie să facem o schimbare! Hai să dormim în birou, că aci nu mai avem umbră!!

(Desen de NIC. NICOLAESCU)

Fabule în proză de VALENTIN ȘUMOV

ȘACALUL ISTET

Vrînd să-l atace pe urs, șacalul chemă în ajutor o ceață de lupi, Vulpea, mirosînd cum stau lucrurile, îi spuse în bătaie de joc șacalului:

— De unul singur nu te țin curelele să-l ataci! — Da' de unde! Nu mi-e teamă de loc de urs. Dar n-am ce

face singur cu toată pielea lui! — răspunse șacalul.

INVIDIE

Zise berbecul către măgar:

— De ce se spune întotdeauna: prost ca un măgar? Tu, după mine...

— Din invidie, dragul meu, din invidie — îi răspunse măgarul.

Epigrame

În comuna Cernef, raionul Turnu Severin, puntea de peste riul „Topolnița” este stricată de ani de zile și în timpul ploilor comuna rămîne izolată. Sfatul popular al comunei nu a luat nici o măsură în această direcție (coresp. GH. BORDONTEA).

Dacă vine apă multă și „Topolnița” s-pozește, Să treci riul nu se poate, că inecul te pîndește.

Iată puntea șubrezită, scîrțîie sub pași amar, Într-o rugă-ndelungată, către sfatul popular:

„Fă tu sfatul, o punte, ca să treacă om și car Să n-astepte pînă vara, cînd e apa mică iar”.

Agentul sanitar Lazăr Gh. din com. Roșiori, raionul Călmățui, regiunea Ga'ați, fiind chemat de colectivistul Neculai Con-

stantin, care avea un porc bolnav, a venit după ce și-a terminat treburile personale. Între timp însă, „pacientul” decedase. Iată ce a spus agentul veterinar:

Știi matală, așa se cade: Orice om are și-un rost. Să-i fi spus s-astepte, bade, Nu să moară, ca un prost! (coresp. DAMIAN SOCEANU)

VACA

Lîngă iesle, într-un loc, Vaca-i supărată foc. Cică-n iarnă, ea, de ce Tot coceni să mestece? Astăzi s-a civilizat. Vrea porumb insiloizat.

Bre, stăpîne, nu-i de trai, Fă ce-oi face ca să-i dai!

STELIAN FILIP